

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Смолян, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева
Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Зоя Ст. Шопова Въззивно гражданско дело № 20215400500235 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 51/21.04.2021 г. по гр.дело № 430/2020 г. Девинският районен съд отхвърля предявения от В. ЯНК. П. против Основно училище „Св. Св. К. и М.“ гр. Д., кв.Н., иск за признаване Заповед № РД-3683-110/24.11.2020 г. на директора на ОУ „Св. Св. К. и М.“ гр.Д., кв. Н. за незаконна и за отмяна на наложеното с тази заповед дисциплинарно наказание “забележка“.

Също така В.П. е осъдена да заплати на училището сумата от 500 лв. разноски по делото.

Срещу това решение е подадена допустима въззивна жалба от В. ЯНК. П., чрез пълномощника и адв.П. М., с искане на бъде отменено и исковете - уважени. Претендира и за разноските за двете инстанции.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява. За нея пълномощникът и адв.П. М. поддържа жалбата.

С подробен отговор по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемият ОСНОВНО

УЧИЛИЩЕ „Св.св.К. И М.“ - гр.Д., кв.Н., чрез пълномощника адв.Д. К., оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено, както и да му се присъдят разноските за въззивното производство.

В съдебно заседание за училището-въззиваем, редовно призовано, пълномощникът адв.Д. К. продължава да оспорва жалбата.

Въззивният съд счита, че решението следва да се потвърди, като се имат предвид изложените от РС-Девин мотиви на осн.чл.272 ГПК. По доводите в жалбата и отговора настоящият състав съобразява следното:

Както исковете на В.П., така и постановеното решение са допустими. Това е така, защото ищцата продължава да има правен интерес от отмяна на заповедта и наложеното с нея дисциплинарно наказание, макар междувременно трудовото и правоотношение с училището да е прекратено, видно заповед № ЛС 3834-261/22.06.2021 г. на директора на въззиваемото училище.

Съгласно приетото в Определение № 100/ 20.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3722/2013 г., III г. о. „В съдебната практика няма колебание, че при наличие на спор за законосъобразност на наложено дисциплинарно наказание за наказания работник или служител е налице правен интерес от оспорване на дисциплинарното наказание по съдебен ред. Обстоятелството, че в хода на делото трудовото правоотношение е прекратено не води до отпадане на правния интерес от установяване на незаконосъобразността на дисциплинарното наказание и отмяната му. Характерно за дисциплинарите наказания "забележка" и "предупреждение за уволнение" е, че те са дисциплинарни наказания с морално съдържание. Поради това практическото значение на отмяната им като незаконосъобразни от съда след прекратяване на трудовото правоотношение е преди всичко морална. Подобно е положението и със заличаването на дисциплинарното уволнение - съгласно разпоредбата на [чл. 197, ал. 2, предл. 2 КТ](#) заличаването на дисциплинарното уволнение не е основание за възстановяване на работника или служителя на предишната му работа. Т. е. законодателят отдава значение и на моралното съдържание на дисциплинарното наказание, поради което не се отрича правния интерес на наказания работник и служител да иска отмяната му като незаконосъобразно дори в случаите на прекратяване на трудовото правоотношение когато отмяната има само морално значение.“ Настоящият случай е именно такъв, като приетото в това определение се споделя от настоящия съдебен състав.

Макар и допустим, искът се явява неоснователен и правилно е отхвърлен от РС-Девин.

Като основания за оспорване заповедта на директора на училището, с която и е наложено дисциплинарното наказание „забележка“, ищцата и настояща жалбоподателка изтъква немотивираността и необосноваността и; това, че е имала поведение, водещо до налагане на това наказание; че липсвала обосновка на критериите по

чл.189 КТ. Поддържа се в исковата молба, че по т.3 от заповедта, в която е описано нарушение „Отказва да изпълнява заповеди на директора“, не е посочени кои са тези заповеди и кога е отказала да ги изпълнява. Относно нарушенията по т.1 и т.2 се твърди от П., че били допуснати по уважителни причини: не присъствала на съвета на 25.09.2020 г., защото се наложило да се грижи в онзи момент за нейната майка, чието здравословно състояние се влошило и която е инвалид със 70 % нетрудоспособност; през нощта преди 30.10.2020 г., който бил ден от есенната ваканция на учениците, вече самата ищца получила обриви, разстройство и вдигнала висока температура, взела лекарства, съдържащи упойващи вещества, заради което на другия ден, от силното изтощение и сънливост от медикаментите, пропуснала да заяви отпуск в този неучебен ден.

Твърденията, че първите две нарушения, посочени в т.1 и т.2 на оспорваната заповед, са извършени вследствие извиняващи обстоятелства, не са доказани по делото.

За установяването им ищцата довежда като свидетел своята майка М. П., родена през 1965 г., която казва пред съда, че на 25.09.2020 г., заради влошаване на здравословното и състояние, което описва с подробности, дъщеря и останала да се грижи за нея и не отишла на педагогическия съвет. Свидетелката сочи, че ищцата отсъствала от работа на 30.10.2020 г. и не подала заявление за отпуск за деня, защото, освен, че била в отпуск по болест до предния ден, ищцата през нощта вдигнала висока температура, получила обриви и разстройство, заради което свидетелката и дала антибиотик и противоалергично лекарство, не спали цяла нощ, на другия ден се успали, ищцата не била добре и пропуснала да подаде молба за отпуск.

От друга страна, свидетелките Ев. Г. и Ел. У., доведени от ответника, които при даването на показания работят в ответното училище/св.Георджиева от 22.06.2021 г. вече не работи в ответното училище/ и които са подписали както писмено оплакване от 25.11.2020 г. срещу ищцата до РУО-Смолян/л.44-45 от делото на РС/, така и предупредителни протоколи, съставени им в полицията в Девин заради жалба от ищцата за тормоз на работното и място/, разказват като очевидци как ищцата се скарва на колегата си Ч. С. и и търси сметка защо не и се обадила да и напомни, че има такъв съвет. Даже св. У. сочи, че самата тя се обърнала към ищцата и я уверила, че, ако знаела, би и позвънила, за да и напомни за съвета.

При обсъждането в съвкупност на показанията на трите заинтересовани свидетелки, предвид изискването на чл.172 ГПК, на приложените Рецептурна книжка на хронично болния /удостоверяваща, че бащата на ищцата страда от захарен диабет и диабетна полиневропатия/ и ЕР от 25.04.2018 г. на ТЕЛК при МБАЛ-Смолян /удостоверяващо, че майката на ищцата има 63 % трайно намалена работоспособност заради заболявания от колит, компенсирани анемичен синдром-без анемия, остеопороза без патологична фрактура и лека бронхиална астма/ се налага извод, че липсва причина, която

да оправдае отсъствието на ищцата от педагогическия съвет - то се дължи на обстоятелството, че просто е забравила за това си задължение, а не че се е грижила за майка си в онзи момент. Само показанията на силно заинтересованата свидетелка, макар да има и документи, че тя и съпругът и имат като цяло здравословни проблеми, не са достатъчни да убедят и двете съдебни инстанции в истинността на твърдението по исковата молба за основателна причина ищцата да не присъства на съвета.

Не е доказано от ищцата и другото и твърдение – че не се явява на работа на 30.10.2020 г. и не подава заявление за отпуск за същия ден, защото през нощта била болна и от изтощение и от приети медикаменти не била в състояние да уведоми работодателя и да отправи такова заявление. Единственото ангажирано за това твърдение доказателство са показанията на майка и Маргарита П., на които в случая съдът не дава вяра. Отсъствието на ищцата е именно в ден, който е бил неучебен, макар да е работен за учителите, петък е, вероятно тъкмо преди или след край на някакъв отпуск по болест /макар за такива да няма представени болнични листове/, т.е., с доста голям шанс едно нерегламентирано отсъствие да мине незабелязано. Не е ясно и защо ищцата или майка и, която пък твърди да се е грижила за нея при този случай, не е уведомила, макар по-късно същия или друг ден, някой от колегите и, ако се приеме, че е била в толкова изострени отношения с директорката, че да не желае изобщо да контактува с нея по никакъв повод.

За отсъствието от съвета ищцата дава писмено обяснение с вх.№ 41/29.09.2020 г.; а за неявяването на работа на 30.10.2020 г. - писмено обяснение с вх.№ 129/23.11.2020 г.

Действително, в процесната заповед по т.3 е посочено само, че нарушението се състои в отказ на В.П. да изпълнява заповеди на директора, без да са посочени те и кога е отказът от изпълнение. Обаче от даденото от ищцата писмено обяснение с вх.№ 130/23.11.2020 г., както и от възражението и с вх.№ 133/24.11.2020 г., отправено до директора, с копие до РУО-Смолян, което следва да се преценява като касаещо релевантни за спора факти, осъществили се преди 24.11.2020 г., макар да е подадено след издаване на атакуваната заповед, е видно, че тя е наясно за неизпълнението на кои точно заповеди на директора и се търси отговорност – заповед № РД 3637-63/30.10.2020 г., възлагаща на ищцата координиране дейността по пожарната безопасност в училището; и заповед № РД-3575-195/14.09.2020 г., с която П. е определена да отговаря за цялостното спазване в училището на всички препоръчителни мерки, касаещи Ковид-19. Отказът на ищцата да изпълни тази заповед е от 15.09.2020 г., като тя го формулира писмено и той е заведен с вх.№ 39 от 15.09.2020 г. – л.35 от делото на РС. За пълнота на изложението следва да се посочи, че, предвид ал.3 на чл.194 КТ и данните да отпусък по болест, срокът по ал.1 не би се считал за изтекъл.

Действително, в писменото обяснение на ищцата с вх.№ 130/23.11.2020 г., което е неин отговор на писмо с изх.№ 13/23.11.2020 г., не се съдържат изявления, касаещи заповедта от

14.09.2020 г., свързана с Ковид-19. Не е представено и самото писмо изх.№ 13/23.11.2020 г. на директора, за да се види дали от П. е поискано по реда на чл.193 КТ обяснение за неизпълнение именно на заповедта от 14.09.2020 г. В исковата молба обаче няма оплакване, че не е поискано от ищцата обяснение за неизпълнение на заповедта от 14.09.2020 г. за мерките, свързани с Ковид-19, а само общо е записано, че липсвали изброените в пет точки предпоставки за налагане на дисциплинарни наказания, сред които по т.1 в искова молба е изискването на писмени обяснения по реда на чл.193, ал.1 КТ.

Дори обаче да не и е поискано такова обяснение, е установено чрез събраните доказателства, че от П. е поискано и тя дава обяснение за неизпълнение на втората заповед - от 30.10.2020 г. за пожарната безопасност, както и че е наясно от оспорената заповед от 24.11.2020 г. за наказване със „забележка“, че т.3 от последната касае най-малко заповедта от 30.10.2020 г.

Невярно е твърдението във въззивната жалба, че от П. били поискани обяснения относно заповед на директора от 30.11.2020 г., т.е., с дата, по-късна от тази на оспорваната заповед за налагане на наказанието. Както се посочи, самото писмо изх.№ 13 от 23.11.2020 г. не е представено по делото, а датата 30.11.202 г., която се приписва на заповедта за пожарната безопасност, е записана само в обяснението на ищцата от 23.11.2020 г., т.е., не е доказано, че и е искано обяснение за заповед от предстояща дата. Дори и това да е така, очевидно се касае за техническа грешка, тъй като ищцата подробно обяснява защо няма да изпълнява заповедта, т.е., запозната е със съдържанието и, а също така правилно е записала в обяснението си и самия номер на заповедта - № РД 3637-63, чиято действителна дата е 30.10.2020 г.

Във връзка с изложеното настоящият състав споделя разрешението в посочената от РС-Девин съдебна практика - Решение № 4/27.01.2014 г. по гр.дело № 4608/2013 г. на IV г.о. на ВКС.

Отделно от това, дори само двете нарушения на трудовата дисциплина по т.1 и т.2 от процесната заповед – отсъствието от съвета и неявяването на работа, са достатъчни сами по себе си да обосноват налагането „забележка“, което все пак е най-лекото наказание.

За първи път с въззивната жалба се въвеждат от ищцата оплаквания, че заповедта от 30.10.2020 г. за пожарната безопасност не била задължителна за нея, защото била издадена на основание отменена наредба от 2011 г. за пожарната безопасност, заради което нямала нормативна основа; а и въобще дали заповедите са законосъобразни; както и че от работодателя не се сочели нормативни актове, които да пораждат задължение за П. да присъства на педагогическия съвет. След като такива оплаквания липсват в исковата молба, по тях страните не са провеждали защита и съответно – РС не ги е разглеждал, те са преклудирани и въззивният съд не дължи отговор по тях.

В заповедта за наказание нарушенията правилно са квалифицирани като такива по чл.187, ал.1, т.1/неявяването на работа/, т.7 /неизпълнението на законни разпореждания на работодателя-неизпълнение на заповедите за мерките за Ковид-19 и за пожарната безопасност/ и по т.10 /отсъствието от педагогическия съвет, като задължението за участие е вменено с чл.24 от Правилника за вътрешния трудов ред на училището, достъпен на ел. му страница/.

На осн.чл.78, ал.3 ГПК във вр. с чл.359 КТ П. следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемото училище направените разноски за адв. възнаграждение във въззивното производство в размер на 350 лв.

По изложените съображения Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 51/21.04.2021 г. по гр.дело № 430/2020 г. на Девинския районен съд.

ОСЪЖДА В. ЯНК. П., ЕГН *****, да заплати на Основно училище „Св.св.К. и М.“-гр.Д., кв.Н., направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв./триста и петдесет лева/.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.280, ал.3, т.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____